

Mededeling

van de VREG van 23/03/2021

met betrekking tot de principes en procedure ter implementatie van het
solidariseringsmechanisme

Inhoudsopgave

1	Wettelijk kader	3
2	Algemene principes	6
2.1	Welke distributienetbeheerders?	6
2.2	Voor welk jaar?	6
3	Berekening van de te solidariseren kost	7
3.1	Berekening voor groenestroomcertificaten	8
3.2	Berekening voor warmte-krachtcertificaten	9
3.3	Overige bemerkingen inzake de berekening van de kost van de minimumsteun	11
4	Solidarisering van de kosten van de minimumsteun op basis van geleverde elektriciteit 12	
5	Kennisgeving door de VREG	13

1 Wettelijk kader

Met deze mededeling wordt de mededeling van 9 oktober 2017 (MEDE-2017-02) vervangen.

Artikel 7.1.6 van het Energiedecreet stelt:

§ 1. De netbeheerders kennen voor zover de producent zelf daarom verzoekt een minimumsteun toe voor de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen die is opgewekt in installaties die aangesloten zijn op hun net en op gesloten distributienetten, gekoppeld aan hun net. Als bewijs van zijn productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen draagt de producent het overeenstemmende aantal groenestroomcertificaten over aan de betrokken netbeheerder.

[...]

§ 2. De netbeheerders brengen minstens één keer per jaar certificaten die aan hen werden overgedragen op de markt om de kosten die verbonden zijn aan de verplichting, vermeld in paragraaf 1, te recupereren. De VREG zorgt voor de transparantie en de regulariteit van de verkoop van die certificaten door de netbeheerders. De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen betreffende de manier waarop, de voorwaarden waaronder en het tijdsbestek waarbinnen de netbeheerder de certificaten terug op de markt brengt.

De lijsten van de overgedragen certificaten en van de certificaten die door de netbeheerders op de markt werden gebracht, worden maandelijks door de netbeheerders aan de VREG meegedeeld.

Vanaf het jaar 2010 verrekenen de netbeheerders, met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid, jaarlijks in het jaar n onderling de kost van de verplichting, vermeld in paragraaf 1, in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar n-1. De te verdelen kost wordt per netbeheerder beperkt tot een percentage van het distributiebudget, dat overeenstemt met het aandeel dat de kosten van de verplichting voor alle betrokken netbeheerders samen vertegenwoordigt in het totale distributiebudget, plus 5 %.

Vanaf het jaar 2015 verrekenen de netbeheerders, met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid, jaarlijks in het jaar n onderling de kosten van de verplichting, vermeld in paragraaf 1, in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar n-1.

[...]

Artikel 7.1.7 van het Energiedecreet stelt:

§ 1. De netbeheerders kennen een minimumsteun toe voor de productie van elektriciteit die is opgewekt in kwalitatieve warmte-krachinstallaties die aangesloten zijn op hun net en op gesloten distributienetten, gekoppeld aan hun net, voor zover de producent zelf daarom verzoekt. Als bewijs van zijn productie van elektriciteit uit kwalitatieve warmte-kranchkoppeling draagt de producent het overeenstemmende aantal warmte-kranchcertificaten over aan de betrokken netbeheerder.

[...]

§ 2. De netbeheerders brengen minstens één keer per jaar warmte-kranchcertificaten die aan hen werden overgedragen op de markt om de kosten die verbonden zijn aan de verplichting, vermeld in paragraaf 1, te recupereren. De VREG zorgt voor de transparantie en de regulariteit van de verkoop van die warmte-kranchcertificaten door de netbeheerders. De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen betreffende de manier waarop, de voorwaarden waaronder en het tijdsbestek waarbinnen de netbeheerder de certificaten terug op de markt brengt.

De lijsten van de overgedragen warmte-kranchcertificaten en van de warmte-kranchcertificaten die door de netbeheerders op de markt werden gebracht, worden maandelijks door de netbeheerders aan de VREG meegedeeld.

Vanaf het jaar 2010 verrekenen de netbeheerders, met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid, jaarlijks in het jaar n onderling de meerkosten van de verplichting, vermeld in paragraaf 1, in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar n-1. De te verdelen kosten worden per netbeheerder beperkt tot een percentage van het distributiebudget, dat overeenstemt met het aandeel dat de kosten van de verplichting voor alle betrokken netbeheerders samen vertegenwoordigt in het totale distributiebudget, plus 5 %.

Vanaf het jaar 2015 verrekenen de netbeheerders, met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid, jaarlijks in het jaar n onderling de kosten van de verplichting, vermeld in paragraaf 1, in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar n-1.

[...]

De in het vet aangeduide bepalingen zijn de huidig geldende bepalingen waarbij de kosten van de minimumsteun voor de groenestroom- en warmte-kranchcertificaten over de elektriciteitsdistributienetbeheerders worden verdeeld (hierna "solidarisering").

In de Memorie van toelichting bij het Energiedecreet van 27 november 2015¹ staat dat:

Het Energiedecreet van 8 mei 2009 bevat een mechanisme waarbij de kosten van de minimumsteun voor groenestroomcertificaten en warmte-kranchcertificaten over de elektriciteitsdistributienetbeheerders worden verdeeld. In het Vlaams Regeerakkoord (p.88) werd beslist dat "voor de sociale en ecologische openbare dienstverplichtingen [we] de mogelijkheid [onderzoeken] voor een uniforme Vlaamse bijdrage. In afwachting daarvan schrappen we het plafond op de solidarisering tussen de distributienetbeheerders van de kosten voor de hernieuwbare energie onmiddellijk." Dit decreet geeft aan het schrappen van het plafond op de solidarisering uitvoering.

Op deze manier zullen gelijkaardige netgebruikers in verschillende netgebieden, abstractie makende van de nog openstaande verrekening van de kosten uit het verleden, vanaf 2015 per afgenomen kWh in principe op een gelijke wijze kunnen bijdragen aan de kosten van de Vlaamse certificaten systemen die verrekend worden via de nettarieven.

¹ <https://docs.vlaamsparlement.be/pfile?id=1128796>

De voorliggende mededeling legt nader in detail vast hoe de berekeningen nodig voor de uitvoering van de bepalingen m.b.t. solidarisering zullen gebeuren. De VREG heeft de algemene bevoegdheid om toe te zien op de naleving van de bepalingen van het Energiedecreet, dus ook op de naleving van de artikelen 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet.

2 Algemene principes

Artikelen 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet stellen dat de distributienetbeheerders de kosten inzake hun verplichting tot het opkopen van steuncertificaten tegen de minimumsteunprijs onderling moeten verdelen.

2.1 Welke distributienetbeheerders?

De solidarisering van deze kosten is van toepassing op alle Vlaamse netbeheerders voor elektriciteit, met uitzondering van Elia (dat aangewezen is als beheerder van het Belgische transmissienet voor elektriciteit, maar door het Energiedecreet uitdrukkelijk wordt uitgesloten: “met uitzondering van de netbeheerder die overeenkomstig de federale Elektriciteitswet ook als transmissienetbeheerder is aangeduid”).

2.2 Voor welk jaar?

De eerste verrekening (solidarisering) van de kosten gebeurde in 2010, toen nog rekening houdende met de toepassing van een plafond. Het ging om de kosten die gemaakt werden in het jaar N-1 (2009) in het kader van de maatregel van de minimumsteun bedoeld in artikel 7.1.6 van het Energiedecreet. Er waren toen nog geen te solidariseren kosten in het kader van warmtekrachtcertificaten (art. 7.1.7 van het Energiedecreet), enkel van groenestroomcertificaten. De uitbetaling door de netbeheerders van gelden ten opzichte van elkaar gebeurde aldus voor het eerst in het jaar 2010.

De eerste verrekening (solidarisering) van de kosten zonder toepassing van een plafond gebeurde in 2015. Het ging om de kosten die gemaakt werden in het jaar N-1 (2014) in het kader van de maatregelen van de minimumsteun bedoeld in artikelen 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet.

De solidarisering van de kosten inzake het opkopen van steuncertificaten door de netbeheerders gebeurt dus het jaar volgend op het jaar waarin de kosten door de netbeheerder werden gemaakt. Het jaar waarin wordt gesolidariseerd noemen we het jaar N. Het jaar waarvoor de gemaakte kosten worden gesolidariseerd noemen we het jaar N-1.

3 Berekening van de te solidariseren kost

De regeling voorzien in paragraaf 2 van artikelen 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet bepaalt dat vanaf het jaar 2015 de distributienetbeheerders, zonder toepassing van een plafond, jaarlijks onderling de kosten (van het jaar N-1) van de verplichting, vermeld in paragraaf 1 van artikelen 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet, verdelen in verhouding tot de hoeveelheden verdeelde elektriciteit in het jaar N-1.

De te solidariseren kost is de kost van de minimumsteun voor elke netbeheerder verminderd met de prijs die elk van deze netbeheerders theoretisch kan recupereren door de verkoop van de aangekochte groenestroom- en warmte-krachtcertificaten². Op basis van paragraaf 2 van artikelen 7.1.6 en 7.1.7 van het Energiedecreet moeten de netbeheerders immers minstens één keer per jaar de steuncertificaten die hen werden overgedragen op de markt brengen om de kosten verbonden aan de verplichting, bedoeld in paragraaf 1, te recupereren.

- De VREG hanteert in het kader van deze mededeling volgende definities inzake de prijzen waaraan steuncertificaten verhandeld worden en die in de solidariseringsberekening worden gebruikt: *Gemiddelde transactieprijs*: dit is de gewogen gemiddelde prijs waaraan groenestroom- of warmte-krachtcertificaten in het jaar N-1 verhandeld werden op de bilaterale markt. Deze transacties worden ingevoerd in de door de VREG beheerde certificatedatabank. Meer informatie omtrent de maandelijkse prijs en het aantal bilateraal verhandelde steuncertificaten kan u terugvinden op de website van de VREG³. Deze door de VREG gepubliceerde cijfers bevatten aldus uitsluitend de bilaterale verkopen⁴. De transacties kunnen zowel deel uitmaken van een lange termijn contract tussen twee partijen als het voorwerp zijn van een éénmalige ‘spot’ transactie. Verkopen van steuncertificaten aan netbeheerders aan de gegarandeerde minimumprijs worden hierbij niet begrepen, verkopen van deze steuncertificaten door de netbeheerders aan andere marktpartijen wel;
- *Gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders*: dit is de gewogen gemiddelde prijs die bij de verkopen van steuncertificaten door alle netbeheerders werd bekomen, exclusief de verkopen door Elia. Deze wordt berekend door de gewogen gemiddelde prijs te bepalen op basis van de betreffende transacties in de certificatedatabank waarbij nulverkopen⁵ enerzijds en de indieningstransacties naar de VREG, in uitvoering van de volgens artikelen 6.4.14/2 en 6.4.14/3 van het Energiebesluit van 19 november 2010 te betalen vergoedingen aan de elektriciteitsdistributienetbeheerders voor de opkoop en het uit de markt halen van respectievelijk groenestroomcertificaten en warmte-krachtcertificaten, anderzijds niet worden beschouwd. Zoals hiervoor reeds aangegeven, is deze prijs eveneens vervat in de gemiddelde transactieprijs;
- *Referentieprijs*: dit is de prijs waarmee de VREG rekent om de te solidariseren kost te bepalen. Afhankelijk van het al dan niet bestaan van een significante discrepantie zal ofwel de *gemiddelde transactieprijs* ofwel de *gemiddelde transactieprijs bij verkopen door*

² Het gaat hier om bedragen exclusief btw. “Theoretisch” omdat steuncertificaten die aan minimumsteun te koop worden aangeboden aan de distributienetbeheerder (bijvoorbeeld eind december) niet direct (ook nog in dat jaar N-1) op de markt kunnen worden aangeboden tegen de prijs in die laatste maand van het jaar N-1. Een tweede oorzaak van het theoretisch karakter is dat men er van uitgaat dat de netbeheerder kan verkopen aan de referentieprijs van het jaar N-1.

³ <https://www.vreg.be/nl/bilaterale-handel-steuncertificaten-en-garanties-van-oorsprong#1>

⁴ Wanneer twee partijen een akkoord sluiten voor de verkoop/aankoop van steuncertificaten wordt de transactieprijs bilateraal vastgelegd door beide partijen. De handelende partijen moeten aldus elkaar zelf vinden, onderling een prijs afspreken en contractuele afspraken maken.

⁵ Er is sprake van een nulverkoop indien steuncertificaten wel werden aangeboden maar niet verkocht werden. Dit aantal certificaten wordt dan gewaardeerd aan een verkoopwaarde van nul euro.

netbeheerders als referentieprijzen gelden, waarbij de VREG bij voorkeur de gemiddelde transactieprijs als referentieprijzen neemt.

3.1 Berekening voor groenestroomcertificaten

De VREG zal de te solidariseren kosten voor groenestroomcertificaten per netbeheerder berekenen als volgt:

Per minimumprijs (afhankelijk van het type hernieuwbare energiebron en het eventueel verschil in gegarandeerde minimumprijs doorheen de tijd): aantal door de DNB in het jaar N-1 aangekochte groenestroomcertificaten tegen bepaalde minimumprijs * (minimumprijs – referentieprijzen groenestroomcertificaten over jaar N-1).

Afhankelijk van het al dan niet bestaan van een significante discrepantie zal ofwel de *gemiddelde transactieprijs* ofwel de *gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders* als referentieprijzen gelden, waarbij de VREG bij voorkeur de gemiddelde transactieprijs als referentieprijzen neemt.

De VREG neemt bij voorkeur als referentieprijzen de *gemiddelde transactieprijs* in plaats van de werkelijke kost voor de netbeheerders omwille van volgende redenen:

- De VREG is van oordeel dat dit een drijfveer geeft aan de distributienetbeheerders om aan een zo hoog mogelijke prijs te verkopen. Vaak zal de gemiddelde transactieprijs als referentieprijzen iets hoger zijn dan wat in de realiteit door de netbeheerders gehaald kan worden. Dit omdat de gemiddelde transactieprijs rekening houdt met alle transacties (inclusief lange termijn onderhandse contracten).
- Bij de gemiddelde transactieprijs als referentieprijzen worden alle verrichtingen in rekening genomen zodat de netbeheerder minder kan wegen op deze prijs. Er moet maximaal vermeden worden dat individuele netbeheerders de prijs kunnen gaan beïnvloeden zodat de solidariseringssoefening in hun voordeel wordt gestuurd.
- In de regelgeving wordt de solidariseringssoefening gespecificeerd als een “jaarlijkse” verdeling van de kosten. Rekenen met de reële kost in een bepaald jaar zou mogelijk slechts een deel van de steuncertificaten omvatten. De netbeheerder is tot op heden niet verplicht alle steuncertificaten die hem aangeboden werden hetzelfde jaar weer te verkopen. De steuncertificaten hebben een geldigheid van tien jaar, waardoor het mogelijk is steuncertificaten op een later, meer opportuun geacht moment, aan te bieden. Om te vermijden dat er jaarlijks rechtzettingen moeten gebeuren en in combinatie met de incentive om met een zo hoog mogelijke winst (of zo laag mogelijk verlies) te verkopen, wordt voor de verkopen gerekend met een transparante richtprijs voor een bepaald jaar (N-1).

Indien de VREG een significante discrepantie vaststelt tussen de gemiddelde transactieprijs en de gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders, dan kiest hij ervoor om als referentieprijzen de *gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders* te nemen.

- Wanneer is er sprake van een **significante discrepantie**? De VREG neemt volgende elementen in beschouwing: Werd er in het betreffende jaar een gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders bekomen die in de verschillende netgebieden telkens minstens 20% afwijkt van de gemiddelde transactieprijs?

- Is er sprake van een negatieve kost terwijl dit in de realiteit (rekening houdende met de prijs die voortvloeit uit de verkopen door de netbeheerders) op geen enkel moment in het betreffende jaar het geval kon zijn?

In het geval van een significante discrepantie bepaalt de VREG de referentieprijs dus als de gewogen gemiddelde prijs die bij de verkopen van groenestroomcertificaten door alle distributienetbeheerders werd bekomen.

NOOT: Deze mededeling kijkt specifiek naar het solidariseringsmechanisme. De reële kost voor de distributienetbeheerder zal hoe dan ook afwijken van de kost die voor de solidarisering wordt bepaald, maar deze moet er voldoende dicht bij aansluiten.

Voorbeeld: In 2019 bedroeg de gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders voor groenestroomcertificaten 92,88 euro. Dit is een afwijking van 0,3% ten opzichte van de gemiddelde transactieprijs van 92,58 euro. Dit wil zeggen dat er zeker (een meerderheid van de) verkopen waren die minder dan 20% afwijken van de gemiddelde transactieprijs. Er was bovendien geen sprake van een negatieve kost. In 2019 werd in het kader van de solidariseringsoefening dan ook gebruik gemaakt van de gemiddelde transactieprijs van 92,58 euro als referentieprijs.

Deze regeling bewaakt het principe waarbij de netbeheerder “in de mate van het mogelijke” de kosten inzake aankoop van steuncertificaten aan minimumsteun moet beperken (cf. paragraaf 2 van artikel 7.1.6 van het Energiedecreet). Indien er echter belangrijke elementen zijn die aantonen dat de netbeheerder tijdelijk in de onmogelijkheid is om de nodige steuncertificaten te verkopen aan de gemiddelde transactieprijs, dan kan de te solidariseren kost van de netbeheerder worden bijgesteld door rekening te houden met de gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders. Dit neemt niet weg dat recuperatie van de kost op een later tijdstip nog moet gebeuren.

3.2 Berekening voor warmte-kranchcertificaten

De VREG zal de te solidariseren kosten van de minimumsteun voor warmte-kranchcertificaten per netbeheerder berekenen als volgt:

Per minimumprijs (afhankelijk van het type hernieuwbare energiebron of het eventueel verschil in gegarandeerde minimumprijs doorheen de tijd): aantal door de DNB in het jaar N-1 aangekochte warmte-kranchcertificaten tegen minimumprijs * (minimumprijs – referentieprijs warmte-kranchcertificaten over jaar N-1)

Afhankelijk van het al dan niet bestaan van een significante discrepantie zal ofwel de *gemiddelde transactieprijs* ofwel de *gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders* als referentieprijs gelden, waarbij de VREG bij voorkeur de gemiddelde transactieprijs als referentieprijs neemt.

De VREG neemt bij voorkeur als referentieprijs de *gemiddelde transactieprijs* in plaats van de werkelijke kost voor de netbeheerders omwille van volgende redenen:

- De VREG is van oordeel dat dit een drijfveer geeft aan de distributienetbeheerders om aan een zo hoog mogelijke prijs te verkopen. Vaak zal de gemiddelde transactieprijs als referentieprijs iets hoger zijn dan wat in de realiteit door de netbeheerders gehaald kan worden. Dit omdat de gemiddelde transactieprijs rekening houdt met alle transacties (inclusief lange termijn onderhandse contracten).
- Bij de gemiddelde transactieprijs als referentieprijs worden alle verrichtingen in rekening genomen zodat de netbeheerder minder kan wegen op deze prijs. Er moet maximaal vermeden worden dat individuele netbeheerders de prijs kunnen gaan beïnvloeden zodat de solidariseringsoefening in hun voordeel wordt gestuurd.
- In de regelgeving wordt de solidariseringsoefening gespecificeerd als een “jaarlijkse” verdeling van de kosten. Rekenen met de reële kost in een bepaald jaar zou mogelijk slechts een deel van de steuncertificaten omvatten. De netbeheerder is tot op heden niet verplicht alle steuncertificaten die hem aangeboden werden hetzelfde jaar weer te verkopen. De steuncertificaten hebben een geldigheid van tien jaar, waardoor het mogelijk is steuncertificaten op een later, meer opportuun geacht moment, aan te bieden. Om te vermijden dat er jaarlijks rechtzettingen moeten gebeuren en in combinatie met de incentive om met een zo hoog mogelijke winst (of zo laag mogelijk verlies) te verkopen, wordt voor de verkopen gerekend met een transparante richtprijs voor een bepaald jaar (N-1).

Indien de VREG een significante discrepantie vaststelt tussen de gemiddelde transactieprijs en de gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders, dan kiest hij ervoor om als referentieprijs de *gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders* te nemen.

Wanneer is er sprake van een **significante discrepantie**? De VREG neemt volgende elementen in beschouwing:

- Werd er in het betreffende jaar een gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders bekomen die in de verschillende netgebieden telkens minstens 20% afwijken van de gemiddelde transactieprijs?
- Is er sprake van een negatieve kost terwijl dit in de realiteit (rekening houdende met de prijs die voortvloeit uit de verkopen door de netbeheerders) op geen enkel moment in het betreffende jaar het geval kon zijn?

In het geval van een significante discrepantie bepaalt de VREG de referentieprijs dus als de gewogen gemiddelde prijs die bij de verkopen van warmte-krachtcertificaten door alle distributienetbeheerders werd bekomen.

NOOT: Deze mededeling kijkt specifiek naar het solidariseringsmechanisme. De reële kost voor de distributienetbeheerder zal hoe dan ook afwijken van de kost die voor de solidarisering wordt bepaald, maar deze moet er voldoende dicht bij aansluiten.

Voorbeeld: In 2019 bedroeg de gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders voor warmte-krachtcertificaten 25,60 euro. Dit is een afwijking van 2% ten opzichte van de gemiddelde transactieprijs van 25,04 euro. Dit wil zeggen dat er zeker verkopen waren die minder dan 20% afwijken van de gemiddelde transactieprijs. Er was bovendien geen sprake van een negatieve kost. In 2019 werd in het kader van de solidariseringsoefening dan ook gebruik gemaakt van de gemiddelde transactieprijs van 25,04 euro als referentieprijs.

Deze regeling bewaakt het principe waarbij de netbeheerder “in de mate van het mogelijke” de kosten inzake de aankoop van steuncertificaten aan minimumsteun moet beperken (cf. paragraaf 2 van artikel 7.1.7 van het Energiedecreet). Indien er echter belangrijke elementen zijn die

aantonen dat de netbeheerder tijdelijk in de onmogelijkheid is om de nodige steuncertificaten te verkopen aan de gemiddelde transactieprijs, dan kan de te solidariseren kost van de netbeheerder worden bijgesteld door rekening te houden met de gemiddelde transactieprijs bij verkopen door netbeheerders. Dit neemt niet weg dat recuperatie van de kost op een later tijdstip nog moet gebeuren.

3.3 Overige bemerkingen inzake de berekening van de kost van de minimumsteun

Bij de bepaling van het aantal door de netbeheerder in het jaar N-1 aangekochte groenestroom- en warmte-kraachtcertificaten is de datum van de aanbieding van het steuncertificaat aan de netbeheerder van belang. De VREG zal deze gegevens via de certificatenbank genereren. De installatie moet aangesloten zijn op het net van de netbeheerder in kwestie of op een gesloten distributienet of privénet dat gekoppeld is aan het net van de netbeheerder in kwestie. Er wordt gerekend met de datum van aanbieding van de steuncertificaten en niet met de datum van betaling door de netbeheerder.

Analoog wordt bij de verkopen door de netbeheerders de transactiedatum (namelijk dat datum die uit de certificatenbank blijkt) beschouwd dewelke kan verschillen van de datum van verkoop en dit aangezien de netbeheerders eerst wachten op de betaling vooraleer ze de steuncertificaten transfereren in de databank.

Er zal eveneens een onderscheid gemaakt worden tussen steuncertificaten die aan een andere minimumwaarde opgekocht moeten worden als gevolg van het van toepassing zijn van een andere minimumprijs doorheen de tijd en afhankelijk van het type hernieuwbare energie waarvoor het certificaat wordt uitgereikt⁶. De VREG beschikt zelf over de informatie nodig voor het berekenen van bovenstaande gegevens. Via de certificatenbank weet hij welke groenestroom- en warmte-kraachtcertificaten werden aangeboden en aangekocht door welke netbeheerders tegen welke minimumsteun.

Er wordt dus voor de solidariseringsberekening de facto van uitgegaan dat de steuncertificaten die in een bepaald jaar door de netbeheerder aan minimumprijs moeten worden opgekocht, aan de referentieprijs geldend voor dat jaar kunnen worden verkocht.

De VREG maakt zowel een berekening van de kost van de minimumsteun per distributienetbeheerder als in totaal voor alle netbeheerders samen en dit zowel voor de aankoopverplichting van groenestroom- als van warmte-kraachtcertificaten.

⁶ PV-installaties hebben bijvoorbeeld, afhankelijk van het moment van indienname, recht op een minimumprijs per certificaat variërend tussen 90 en 450 euro. Dit onderscheid wordt ook door de VREG gemaakt in zijn berekeningen.

4 Solidarisering van de kosten van de minimumsteun op basis van geleverde elektriciteit

Ten slotte worden de per distributienetbeheerder in rekening te brengen kosten in het solidariseringsmechanisme samengeteld en verdeeld over de betrokken distributienetbeheerders op basis van de door hen verdeelde hoeveelheid elektriciteit in Vlaanderen in het jaar N-1.

De hoeveelheden verdeelde elektriciteit in Vlaanderen per netbeheerder, exclusief Elia, vormen de basis van de verdeelsleutel. Deze gegevens worden aan de VREG in februari van het jaar N overgemaakt en dit in het kader van de jaarlijkse rapportering door de distributienetbeheerders van de op hun net geleverde elektriciteit⁷.

⁷ Volgens de rapporteringsverplichting van de hoeveelheid afgenomen elektriciteit zoals aangegeven op de website van de VREG (<https://www.vreg.be/nl/jaarlijkse-rapporteringsverplichtingen>)

5 Kennisgeving door de VREG

De VREG zal elk jaar uiterlijk in de maand april van het jaar N⁸ de berekeningen bekend maken (eventueel door publicatie op zijn website) die nodig zijn voor de solidarisering van de kosten van de minimumsteun voor het jaar N-1. De netbeheerders kunnen opmerkingen overmaken binnen een periode van 15 werkdagen na de bekendmaking van de berekeningen.

Rechtzettingen van de hoeveelheden verdeelde elektriciteit na de datum van de bekendmaking van de berekeningen door de VREG leiden niet tot rechtzettingen van deze berekeningen.

De distributienetbeheerders regelen onderling de uitbetaling van de tegoeden en de uit te betalen bedragen. Deze bedragen zijn exclusief btw. De onderlinge verrekening gebeurt uiterlijk 2 maanden na bekendmaking.

⁸ In uitzonderlijke gevallen is een bekendmaking na de maand april van het jaar N mogelijk en dit indien zich buiten de wil van de VREG om een situatie voordoet die de VREG niet in de mogelijkheid stelt om de solidariseringsberekening tijdig uit te voeren.